

Hè jij nog nieuws?

Iedere keer à 'k bij m'n schôdnouwers in 't bejaerdehuis op bezoek gaot, stao 'k 'r weer versteld van! Zouwe wij nou laeter ok zô gaon rejegere, vrae 'k m'n aage dikkels genogt af. Nou vraege jullie meschie wà bedoelt die Kraai? Wel, dà zà 'k ie dan is haerfijn uit de doeke doen. Naedatte me mekaor van harte goejendag hebbe gezeed, en zôdas in goed Slierechs gebruik êest 'n praotjie over 't weer hebbe gehouwe, dat 't nie wil wintere, (of juist wel) en hoe hard of 't geregend en gewaaid het, komp 't gesprek aal gaauw op de nieuwchies. "Hè jij nog nieuws?" is vast pandoer de vraeg aaltijd. 'n Bietjie plaogerig antwoord ik daerop: "Hè je gistere dan nie naer 't nieuws op de TV gekeke?" "Ja, tuurlijk wel," zeg m'n schôdmoeder dan, "wà doch ie nou? As 't eefies kan, wì 'k van aalles op de hôogte blijve, mor met 't ouwer worre vergeet jie nogaal makkelijk ok weer is ietewat. Onthouwe kan 'k nog mor slecht, zeg mor van twaolef ure tot de middag. Veraal dinger die nog mor pas geleeje gebeurd zijn wille me bijtije nie meer te binne schiete. Trouwes, Wim," en dan bedoel ze m'n schôdnvaoder, "die het daer ok last van en hij is taomelijk dôdf, dus hum ontgaot ok nogaal is 't êên en 't aor."

Azze me 't over vroeger te praot krije, dan stao je d'r van te kijke wat ovve ze dan inêens, zonder d'r bij te hoeve naedenke, uit d'r braain oplepele. Tot in de klaainste besonderheejes soms, wete ze je, soms tot in de klaainste onbenulligheje, te vertelle over ietewat dà soms wel 'n haaleven êêuw geleeje gepesseerd het. Wonderbaorlijk toch? Wat zitte d'r in 'n mens z'n harses toch 'n ingewikkelde kronkels. 'k Ben aailijk aallang blij dà 'k daer gêên snars verstand van het, 'k het aal genogt aandere dinger aa m'n hôd.

Mor nou nog eefies over 't nieuws wat ovve heullie aailijk bedoele azze ze daernaer infermere. De nieuwchies die voor ouwchies van belang lijke te weze, die bestaon veraal uit de vraeg: "Hè je 't ok aal gehoord, weet jie wie of t'r dôd is?" En dan komp 'r 'n verhaol over iemand die bij heullies aan taofel gezete het onder 't ete, messchie wel jaerelang, aallêên hoe of die hiettende dà wete ze d'r aage nie meer te herinnere. 't Is ze 's oches onder de koffie wel verteld, mor neeje, de naam wil ze nie meer te binneschiete. Mor 't was voor heullies wel 't nieuwchie van d'n dag!

Huib Kraaijeveld